

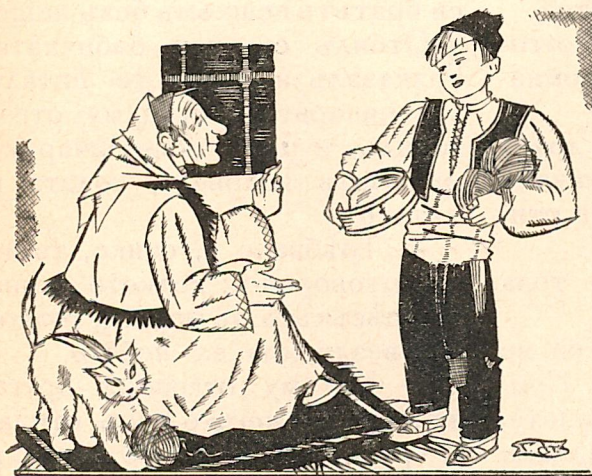
Стигналъ до колибата на бабичката. Спрѣлъ воловетъ да си отпочинатъ.

— Кжде си трѣгналъ, синко? — попитала го бабичката.

— На воденица, бабо.

И най-малкиятъ братъ ѝ разказалъ, какъ воденичарьтъ измамилъ братята му.

— Ами ще ли ми дадешъ малко житце за пиленцата, синко?

— Ще ти дамъ, бабо.

Момъкътъ изсипалъ цѣлъ кошъ жито на бабата.

Подкаралъ той отново воловетъ, а бабата му рекла:

— Слушай, синко! Воденичарьтъ, при когото отивашъ, е голѣмъ хитрецъ, но каквото и да те попита, ти не му отговаряй тозчасъ, а ела по-напредъ при мене да те науча какъ да му отговоришъ.

Пристигналъ най-малкиятъ братъ на воденицата. Изпрегналъ воловетъ. Стоварилъ житото. Следъ вечеря воденичарьтъ го попиталъ:

— Искашъ ли да се обзаложимъ за нѣщо?

— Да се обзаложимъ.

— Добре. Азъ ще те запитамъ нѣщо. Ако ми отговоришъ, ще ми вземешъ воденицата и всичко що имамъ. Ако не ми отговоришъ, азъ ще ти взема воловетъ, колата и житото.

— Съгласенъ съмъ.

— Тогава, кажи ми, колко е високо и колко е широко небето.

— Ще ти отговоря, — казалъ най-малкиятъ братъ, — само че не веднага. Ще отида да го примѣря тая нощъ и утре ще дойда да ти кажа.

Излѣзълъ най-малкиятъ братъ. Отишелъ при бабичката. Казалъ ѝ какво го питалъ воденичарьтъ. Тогава бабичката му дала две кълбета конци — едното по-голѣмо, другото по-малко и му рекла:

— Вземи, синко, тия конци и ще отговоришъ така на воденичаря: „Колкото сж дълги конци тѣ на по-голѣмото кълбо, толкова е високо небето. А колкото сж дълги концитѣ на по-малкото